

Äfv. *Stampa af* (men ej i bem. 3). — *Afstampande*, n. 4. o. *Afstampning*, f. 2.

AFSTANNA, v. n. 1. Småningom stanna, sakta sig, börja gå långsammare; fig. minskas, aftaga. *Pendeln a-r. Skeppets fart a-de, när värdet saktade sig. Handeln, arbetena a. Samtalet, företaget har a-t.* — Syn. Se *Upphöra*. — Äfv. *Stanna af*. — *Afstannande*, n. 4. [*Afstadna*.]

AFSTAPLA, v. n. 1. (föga brukl.) Aflägsna sig med staplande steg. — Vanligare *Stapla af*.

AFSTEG, n. 3. 1) Afvikning ifrån vägen, då man går. — 2) (fig.) Afvikelse från ämnet. — 3) (fig.) Afvikelse för någon gång ifrån det rätta. — Syn. Se *Fel*.

AFSTELNA, v. n. 1. Småningom stelna. — Äfv. *Stelna af*. — *Afstelnande*, n. 4. o. *Afstelning*, f. 2.

AFSTICKA, v. a. 3. (böjes som *Sticka*) Genom stickning med nål afpricka och derefter rita (mönster, o. d.); genom stakars eller käppars nedstickande i marken utstaka (läger, o. s. v.). — V. n. Göra stickande afbrott, skarpt bryta af emot. *Gult a-cker mycket emot svart. Detta ställe i boken a-cker mycket emot den allmänna karakteren af hans skrifter.* — Syn. Se *Afbrott* (göra). — Äfv. *Sticka af*. — *Afstickande*, n. 4.

AFSTICKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afsticker. — 2) Sjelfva det afstuckna (för ritning, lägers utstakning, o. s. v.).

AFSTIGA, v. n. 3. (böjes som *Stiga*) 1) Stiga ned af (vagn, häst, trappa, o. s. v.). — 2) (mindre brukl.) Göra afsteg ifrån en väg. — Syn. Se *Afvika*. — Äfv. *Stiga af*. — *Afstigande*, n. 4. o. *Afstigning*, f. 2.

AFSTILLA, v. a. 1. Småningom stilla. — Äfv. *Stilla af*.

AFSTJELPA, v. a. 2. Stjelpa ned af, ifrån något. — Äfv. *Stjelpa af*. — *Afstjelpande*, n. 4. o. *Afstjelpning*, f. 2. [*Afstjalpa*.]

AFSTRAFFA, v. a. 1. 1) Låta någon till fullt undergå ådömdt straff. Brukas egentl. i officiell stil. *Han har blifvit a-d med fyratio par spö.* — 2) (i allmänhet) Straffa. — Äfv. *Straffa af*. — *Afstraffande*, n. 4.

AFSTRAFFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstraffar. — 2) Straff.

AFSTRYKA, v. a. 3. (böjes som *Stryka*) 1) Stryka bort något ifrån ytan af en sak. *A. dun af, från rocken. A. rågan af, från ett sädesmått.* — 2) Genom strykning jemna eller befria ytan af en sak ifrån främmande ämnen. *A. ett sädesmått. A. en dunig rock, o. s. v.* — *A. sig, v. r. Genom strykning befria sig ifrån. A. sig bojer, handklofvar. Ormarne a. sig skinnat om våren.* — Äfv. *Stryka af* o. *Stryka af sig*. — *Afstrykande*, n. 4. o. *Afstrykning*, f. 2.

AFSTRÅK, n. 3. 1) Hvad som affaller vid afstrykning. — Syn. Se *Skråde*. — 2) (tekn.) Ämne, som flyter ofvanpå vid silfverdrifning.

AFSTRÄNGA, v. a. 1. Taga strängarna af (t. e. ett stränginstrument). *A. en violin, ett fortepiano.* — *Afsträngande*, n. 4. o. *Afsträngning*, f. 2.

AFSTRÖMMA, v. n. 1. Strömma ned ifrån. *Vid infallande ebb a-r valtnet åter ifrån stranden.* — Äfv. *Strömma af*. — *Afströmmande*, n. 4. o. *Afströmming*, f. 2.

AFSTUBBA, v. a. 1. 1) Genom stubbning borttaga. *A. svansen på en häst, öronen på en hund.* — 2) Göra stubbig. *A. en häst, en hund.*

— 3) *A. en åker*, taga bort stubben på en å. — Äfv. *Stubba af* (i bem. 1). — *Afstubbande*, n. 4. o. *Afstubbning*, f. 2.

AFSTYCKA, v. a. 1. 1) Frånskilja något i stycke eller stycken ifråmsett helt. *A. en bakfjerdning ifrån ett slagadt kreatur.* (Fig.) *A. en provins ifrån ett rike.* — 2) Dela något i flera stycken. *Det slagtrade färet skall a-s i fyra delar.* — Syn. Se *Stycka*. — 3) Stycka i tu. — Äfv. *Stycka af*. — *Afstyckande*, n. 4.

AFSTYCKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afstyckar. — 2) Afstyckad del.

AFSTYMPA, v. a. 1. 1) Afskilja en lem ifrån en lefvande kropp eller ifrån en staty. *A. ena armen, benet af, från en människa, en bildstod.* — 2) Se *Stympa*. — 3) (fig.) I tal eller skrift borttaga, utesluta något, som kan anses mer eller mindre nödvändigt för sammanhanget af det hela. *A. ett tal, en teaterpjäs.* — Äfv. *Stympa af*. — *Afstympande*, n. 4. o. *Afstympning*, f. 2.

AFSTYRA, v. a. 2. 1) Genom öfvertalelse eller vidtagna åtgärder laga, att någonting farligt, skadligt, brottsligt eller orätt afböjes, förhindras. *A. gräl, slagsmål. Genom ett tal till hopen a-rde han det besarade upploppet. A. våld med våld. Han visste på tjenligt sätt att a. hennes tillämnade resa.* — Syn. Se *Hindra*. — 2) Inverka på någon derhän, att han afstår ifrån en elak eller skadlig föresats. *A. någon ifrån våldsamerheter. Jag a-rde honom ifrån detta okloka förslag.* — Syn. Se *Afråda*. — *Afstyrande*, n. 4.

AFSTYRKA, v. a. 2. Se *Afråda*. — *Afstyrkande*, n. 4.

AFSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Stå*) Till en annan öfverlemna något, hvartill man äger eller anser sig äga rätt. *A. sina rättigheter, en systla, ett arrende åt någon. A. regeringen. A. sin egendom åt sina borgenärer.* — Syn. Se *Afråda*. — V. n. *A. från*: a) Afsäga sig. *A. från en rättighet, ett arrende, ett anspråk.* — b) Upphöra med, ej vidare bry sig om. *A. från ett företag, ett förslag, en föresats. Han har a-t ifrån alla tankar på krig. Ändtligen har han då a-t ifrån sina förföljelser, ifrån att förfölja mig.* — *Afstående*, f. 3. (föga brukl.) o. *Afstående*, n. 4.

AFSTÅND, n. 3. 1) Skilnad i rummet; ett föremåls afslägenhet ifrån ett annat. *A. et emellan två orter. Göteborg ligger på långt a. från Stockholm.* (Fig.) *Hålla någon på a., icke tillåta honom någon förtrolighet. Hålla sig på a. ifrån någon, undvika umgänge med honom.* — 2) (fig.) Skilnad i tid. *Vi lefva på så långt a. ifrån dessa uråldriga tider, att vi med svårighet kunna göra oss en riktig föreställning om dem.*

AFSTÅNGA, v. a. 1. (om hornkreatur) Genom stötning med hornen afbryta. *Tjuven a-de armen på honom, men a-de också på samma gång ena hornet af sig sjelf.* — Äfv. *Stånga af*. — *Afstångande*, n. 4.

AFSTÄCKA, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Stäcka*.

AFSTÅDA, v. a. 1. (mindre brukl.) 1) Borttaga något, som ostädar. *Skynda dig att a. den der pappersbråten af, från bordet.* — 2) (allmänare) Städa färdig. *A. ett rum, ett bord.* — Äfv. *Städa af*. — *Afstädande*, n. 4. o. *Afstädning*, f. 2.

AFSTÄLLA, v. a. 2. (föga brukl.) Ställa afside, åsido, för att sedan hämta. — Äfv. *Ställa af*. — *Afställande*, n. 4.